

Kapitola 1

○ sto let později...

Nixi pádlovala ploutvemi a její šupinatá pokožka klouzala vodou, jak se hnala hlouběji do tmavého podmořského tunelu. Možná to nakonec byla chyba. Před touto částí Ledového moře, nebezpečnou oblastí, která se nazývala Hlubina a které se i kelpie vyhýbaly, ji varovali. *Ale tak nejsem tady ze zvědavosti.* Stáhl ji dolů proud a tento tunel je možná jedinou cestou ven.

Okolo ní nebylo nic než stíny, ale když přejela oblaněnými prsty po stěnách, cítila rýhy vyryté do povrchu. *Stopy po škrábancích...* Někoho tudy táhli proti jeho vůli. Otřásla se a ucukla rukou. *Kdo je udělal? A kdo – nebo co – je tady dole táhlo?*

Přesto se ale zdálo, že jediná šance, jak uniknout, bylo pokračovat v cestě. Pádlovala ploutvemi usilovněji. „To zvládneš, Nixi,“ zavrčela si sama pro sebe. „Dělat perly z rybích vnitřností – to je tvoje specialita.“ Vždy dokázala přeměnit příšerné situace ve svůj prospěch, už od doby, kdy v sedmi letech osiřela a musela se naučit, jak na Pevnostním ostrově šetřit a krást kvůli živobytí. Jiní by možná zemřeli hlady nebo by to vzdali, ale Nixi ne. Začínala jako